

Isten szól hozzánk

Időpont: 1955. szeptember 29. Esti áhitat

Helyszín: Győr - Szeretetház

Igehirdetési alapige: Zsid 1,1-4

Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által,

Akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette,

Aki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fentartja a mindenséget, aki minket bűneinktől megtisztítván, üle a Felségnek jobbára a magasságban,

Annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál.

Ebből a szakaszból csak egy versre irányítsuk figyelmünket. Ezt a verset újra felolvasom: „*Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által*”.

A zsidókhoz írt levél írója azért tudja így kezdeni levelét, mert valami mélységes megilletődés tölti el szívét, mikor arra gondol, hogy olyan Istenünk van, aki szóbaáll velünk. Máshol is beszél a Biblia néma bálványokról, akik ott ülnek valamilyen szentélynek homályában, misztikus kódében vagy a gyertyák lobogó fényétől megvilágítva várják, hogy az emberek boruljanak eléjük, morzsolják le hosszú imádságukat, hozzák el áldozataikat, szóljanak hozzájuk, de a bálvány sohasem szól az őt imádó emberekhez. Nekünk nem ilyen néma bálványunk, hanem beszélő Istenünk van. Még pedig olyan beszélő Istenünk, aki szóbaáll velünk. Mert lehet, hogy az Isten tud szólni, de nem áll szóba velünk. Mert mit érne nekünk, ha olyan Istenünk volna, akinek van beszélőképessege, de valami okból, akár képzelt méltóságának őrizéséből, akár tekintélyének feltéséből, vagy saját bűnünkre való ráeszméltetés okából nem hajlandó szóbaállni velünk.

E mellett az általános megállapítás mellett három olyan különleges szempontot állít, kiemel a levél írója, ami előtte különösen drágává teszi azt, hogy Isten szól hozzánk.

„...az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által”

Az első, amit a beszélő Istenről mond az, hogy az Isten sokszor szólt az emberekhez. Sokszor szólt a világtörténelem folyamán. A Biblia első lapja is az Isten szavával kezdődik. Hiszen az egész világtörténelem a teremtés hajnalán azzal a szóval indult meg, hogy Isten azt mondotta: Legyen! Isten szava teremtette, hívta elő, hozta létre az első embert, Isten tilalma szól hozzá az Édenkertben, Isten szava keresi meg őt bűnében. Isten szól Ádámtól kezdve Ábrahámon keresztül egészen a mai emberiségig. Ő szólt az Ótestamentum prófétái, Mózesről Malakiáig, az Újtestamentomban Máté evangéliomától kezdve, Pál apostolon keresztül, a világtörténelmen végig, állandóan, sokszor szólt az Isten. Isten kinyilatkoztatása tehát nem egy statikus kinyilatkoztatási esemény. Isten nekünk nem egy könyvet adott csupán, amely könyvben minden megvan írva, ami Őröla kell, hogy tudomására jusson az embernek, hanem Ő személyesen szól az emberhez.

És még drágábbá válik számunkra, ha arra gondolunk, hogy Isten nemcsak az emberiséghez szólt sokszor, hanem minden egyes emberhez élete folyamán. Milyen sokszor szólított meg bennünket a bölcsőtől a koporsóig, a keresztségtől a halálig. Attól a mondattól kezdve, mikor azt mondta először: „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!*” (Ézs 43,1) – egészen addig a mondatig, amikor majd azt fogja mondani: térj vissza a porba halandó ember, melyből vétettél.

Még nagyobbá válik szemünkben és drágábbá nekünk az a sokszor jelentkező, ismétlődő beszéde, ami azt jelenti, Isten nem mindig mond újat az embernek, hanem ismételve szól. Sokszor ugyanazt. Nagyon fájdalmas tény ez Isten beszédének történetében, mert benne van a velünk szemben tanúsított kritika, hogy egyszer nem volt elég, ha valamit megmondott nekünk. Pedig az a szintkülönbség, amely a szentségben és magasságban lakozó Isten és a föld porában, bűnben élő ember között van, azt tenné érthetővé, hogy elég kellene, hogy legyen, ha Isten egyszer mond meg valamit. De sajnos nem elég. Újra meg újra meg kell nekünk mondani ugyanazt. És az Isten nem fárad bele abba, hogy sokszor elmondja nekünk ugyanazt. A türelmes szeretet csodája, hogy a velünk szóba álló Isten nem fárad bele abba, hogy újra meg újra elismételje a sokszor megmondott és még mindig meg nem tanult leckét. Ez azonban nem jelenti azt, hogy Isten erőszakos, nem erőlteti a dolgot, tudja, hogy amikor valaki mindenáron meg akar agítani valakit és a saját önkéntességének engedelmissége nélkül akarja akarát rákényszeríteni a másik emberre, igen sokszor visszafelé sül el. Isten nem erőszakoskodik, nem mondja, ismételteti tovább, mikor már nem kell, mikor a belső döntés megtörtént már az ember szívében. Jól tudja, hogy a további erőszakoskodás legfeljebb az ellenkező oldalra döntene el a pedagógia mérlegét.

Isten sokszor szólt és a levél írója úgy látja, az is valami különleges dolog Isten beszédében, hogy sokféleképpen szólt hozzánk, emberekhez. Formailag is sokféleképpen szólt. Azt olvassuk tovább, hogy a próféták által szólt. A próféta tulajdonképpen Isten követe, tehát nem mindig ember. Meg van írva, a kövek is tudnak kiáltani, és a nap a napnak mond beszédet s az éj csillagai is hirdetik Isten dicsőségét. Tehát minden és mindenki, tárgy, sőt az emberi élet és a történelem eseményei is lehetnek Isten követői, amin és akiken keresztül Isten, a sokféleképpen beszélő Isten szól hozzánk. Ő szól hozzánk a természet világában és mutatja meg hatalmát és bölcsességét. Ő szól hozzánk a történelem eseményeiben és mutatja meg világkormányzó bölcsességét, gondviselő, kegyelmes szeretetét. Ő szól hozzánk a lelkiismeretünk által, figyelmeztet, ha gonosz útra lépünk, s elindít mikor egyhelyben topogunk, hogy a megismert akarátának útján a keskeny úton, célegyenest neki dőlünk az útnak.

Tud Isten beszélni formailag az ajándék nyelvén is, mikor megajándékoz bennünket sok minden jóval. És azzal akar magához édesgetni. De tud beszélni az ostor nyelvével, azzal a nyelvvel, mely zuhog felettünk, mint a fájdalom fenyegetése, amelyik húsunkba vág, kínokat okoz s ezzel akar magához verni, amikor hiába édesgetett ajándékaival magához.

Tud beszélni hozzánk embereken keresztül lángoló Illéseken, szelíd Jánosokon. Milyen gazdag szólamú skálája van Isten szavának!

Tud beszélni sokféleképpen tartalmilag is Isten. Egyszer tanít minket szelíden, tárgyilagosan, oktató módon, máskor figyelmeztet és ebben a figyelmeztetésben sokszor nemcsak a bölcs tanító figyelmeztetése, a bölcs tanító élettapasztalatának átadása, de benne van értünk aggódó szeretetének féltő nyugtalansága, mely óva int bennünket veszélyes utaktól, melyek veszedelembé sodornának. Hányszor szól hozzánk úgy, hogy megmelegszi tőle szívünk, hányszor pedig úgy, hogy megdermed a vér ereinkben. Egyszer tele van szava biztató

ígéretekkel, máskor tele borzalmas fenyegetésekkel, egyszer mennydörög szava, úgy, hogy megszeppen tőle az egész föld, máskor meg olyan simogató minden mondata, hogy tőle az ember szeméből megered az örömnék és békességnek könnye. A mi életünkben is milyen sokféleképpen szól hozzánk Isten.

De a zsidókhoz írt levél írója azt látja, hogy ebben az egész kérdésben legidősebb az, hogy ez utolsó időben szólt nekünk Fia által. Ez az utolsó idő a ma. Ez azt jelenti, hogy Isten ma is szól hozzánk és az, hogy szóba állt az emberrel az nem a múlt eseménye a történelemnek. Nem egy múlt időben lévő, a történelemben lerögzíthető esemény, hanem egy állandó folyamat. Isten ma sem hallgatott el. Nem tesz úgy, mint aki elmondta, amit el kellett mondania, most már aztán rágódjon rajta az emberiség, boldoguljon vele ahogy tud. Isten ma is szóló Isten, ma is most is, itt is.

Azonban az, hogy az utolsó időben szólt Fia által, azt jelenti, hogy Jézus Krisztusban teljes és tökéletes kinyilatkoztatást adott nekünk. És az a tény, hogy Isten ma is szól hozzánk, nem jelenti azt, hogy Isten valami új kinyilatkoztatást ad, valami eddig nem hallottat, hogy a Biblián túlmenő titkokat fejt meg előttünk, mert Jézus Krisztus a kijelentés, a kinyilatkoztatás vége. A Bibliában minden benne van, ami szükséges üdvösségünkhöz, ami nincs benne, mert nincs benne nyilvánvalóan sok minden, az titok a világon, melyek előttünk felfoghatatlanok. Mert nekünk csak rész szerint van ismeretünk az Isten dolgairól, de a Bibliában mégis minden benne van teljesen, tökéletesen, hiánytalanul, ami nekünk az üdvösségünkhöz szükséges.

Azzal kapcsolatban pedig amit a vers utolsó mondata mond, hogy *"...ez utolsó időben szólott nekünk Fia által"*, szabad nekünk az Ige kapcsán arra gondolnunk, hogy ez az Ige úgy is jelenik meg előttünk, mint nagy figyelmeztetés, hogy utoljára is szól az Isten. Hogy nemcsak tartalmi szempontból nincs tovább, Jézus Krisztus az utolsó kijelentés, hanem az történhetik, hogy valakinek az életében beállhat olyan idő, amikor számára nincs többé kijelentés. Van idő, mikor elhallgat az Isten. Beszél nekünk a Biblia történetekről, melyek a néma Istenről szólnak. Ámos próféta könyvében is olvasunk olyan időről, mikor nincs többé Ige, amikor tudatára ébred a nép annak, mi az Isten Igéje, melyet eddig semmibe sem vett, megvetett és elveszített. Akkor aztán elkezdik keresni Isten Igéjét. *„Ímé, napok jönnek, azt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után. És vándorolni fognak tengertől tengerig és északtól fogva napkeletig. Futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg.”* (Ám 8,11-12). Keresik az emberek Istent és nem fogják megtalálni.

Az Újtestamentom beszél arról, hogy Heródes, sőt Pilátus életében is előállott olyan pillanat, amikor Jézus nem felelt többé nekik, hiába volt minden fenyegetés, hogy az én hatalmamban vagy, azt csinálod veled, amit akarok és nekem nem felelsz-e? És Jézus nem felelt nekik egy árva szót sem. Mert a megvetett ígének következménye az elveszített ige. Azért *„ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket”* (Zsid 3,7-8) és *„meg ne vessétek azt, aki szól”* (Zsid 12,25), hanem ujjongjon fel a szívetek a zsidókhoz írt levél első versével, hogy *"minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időben szólott nekünk Fia által"* – és szól nekünk most is és itt is Fia által.

Ámen.